

“मीठे बच्चे- देही-अभिमानि बनेर सेवा गर्यौ भने हर कदममा सफलता मिलिरहन्छ।”

प्रश्न:- कुन स्मृतिमा रह्यौ भने देह-अभिमान आउँदैन?

उत्तर:- सधैं स्मृति रहोस्- हामी ईश्वरीय सेवाधारी हौं। सेवाधारीलाई कहिल्यै पनि देह-अभिमान आउन सक्दैन। जति-जति योगमा रहन्छौ, त्यति देह-अभिमान छुट्दै जान्छ।

प्रश्न:- देह-अभिमानिहरूलाई ड्रामा अनुसार कुनचाहिँ दण्ड मिल्छ?

उत्तर:- उनको बुद्धिमा यो ज्ञान बस्दै बस्दैन। धनी व्यक्तिमा धनको कारण देह-अभिमान हुन्छ। त्यसैले यस ज्ञानलाई बुझ्न सक्दैनन्, उनीहरूलाई यस्तो पनि दण्ड मिल्छ। गरिबले सजिलै बुझ्छन्।

ओम् शान्ति। रुहानी बाबाले ब्रह्माद्वारा राय दिइरहनु भएको छ। याद गर्यौ भने यो बन्छौ। सतोप्रधान बनेर आफ्नो स्वर्णिम राज्यमा प्रवेश गर्छौ। यो केवल तिमीलाई मात्र भनिँदैन, यो आवाज सारा भारत त के बेलायतमा पनि जान्छ, सबैको पासमा। धेरैलाई साक्षात्कार पनि हुन्छ। कसको साक्षात्कार हुनुपर्छ? त्यो पनि बुद्धिले काम लिनुपर्छ। बाबाले ब्रह्माद्वारा नै साक्षात्कार गराएर भन्नुहुन्छ- राजकुमार बन्नु छ भने आऊ ब्रह्मा वा ब्राह्मणहरूको पासमा। युरोपवासी पनि यसलाई बुझ्न चाहन्छन्। भारत स्वर्ग थियो, त्यतिबेला कसको राज्य थियो? यो कसैले पनि पूरा जानेका छैनन्। यहाँ नै स्वर्ग थियो। अहिले तिमीले सबैलाई सम्झाइरहेका छौ। यो सहज राजयोग हो, जसबाट सृष्टि स्वर्ग अथवा हेभन बन्छ। बेलायतीहरूको फेरि पनि बुद्धि राम्रो छ। उनले तुरुन्तै बुझ्छन्। अब सेवाधारी बच्चाहरूले के गर्नुपर्छ? उनलाई नै डाइरेक्सन दिनु पर्ने हुन्छ। बच्चाहरूले प्राचीन राजयोग सिकाउनु पर्छ। तिमी पासमा म्युजियम, प्रदर्शनी आदिमा धेरै आउँछन्। विचार लेख्छन्, यिनले धेरै राम्रो कार्य गरिरहेका छन्। तर स्वयं भने बुझ्दैनन्। धेरथोर अनुभूति हुन्छ, तापनि आउँछन् फेरि पनि गरिब। आफ्नो भाग्य राम्रो बनाउँछन्, बुझ्ने पुरुषार्थ गर्दैनन्। धनवानहरूलाई त पुरुषार्थ गर्नु छैन। देह-अभिमान धेरै हुन्छ नि। ड्रामा अनुसार, मानौं बाबाले दण्ड दिनुभएको हो। फेरि पनि उनीहरूद्वारा आवाज फैलाउनु पर्ने हुन्छ। बेलायतीले त यो ज्ञान चाहन्छन्। सुनेर धेरै खुशी हुन्छन्। सरकारी अफिसरहरूको लागि कति मेहनत गर्छौ, तर उनलाई फर्सद नै हुँदैन। उनलाई धेरैमा साक्षात्कार भए पनि बुद्धिमा आउँदैन। त्यसैले बच्चाहरूलाई बाबा राय दिनुहुन्छ- विचारहरूको राम्रो संकलन गरेर त्यसको एउटा राम्रो किताब बनाऊ। उनलाई राय दिन सक्छौ- हेर्नुहोस्, सबैलाई यो कति राम्रो लाग्छ। बेलायती वा भारतवासीले पनि सहज राजयोग चाहन्छन्। स्वर्गका देवी-देवताहरूको राजा जुन सहज राजयोगबाट भारतलाई मिल्छ, त्यसैले किन यो म्युजियम गभर्मेन्ट हाउसमा भित्र नलगाउने? जहाँ सम्मेलन आदि भइरहन्छन्। यो ख्याल बच्चाहरूलाई चल्नुपर्छ। अझै समय लाग्छ। यति चाँडै नरम बुद्धि हुँदैनन्। गोडरेजको ताला बुद्धिलाई लागेको छ। अहिले नै आवाज निस्कियो भने त क्रान्ति हुन्छ। हो, अवश्य हुनु छ। भन, गभर्मेन्ट हाउसमा पनि म्युजियम भयो भने विदेशीहरू आएर देख्छन्। विजय त बच्चाहरूको अवश्य हुनु छ। त्यसैले ख्याल चल्नुपर्छ। देही-अभिमानिलाई यस्तो यस्तो ख्याल आउँछ- के गर्दा विचाराहरूलाई थाहा होस् र बाबासँग वर्सा लिन सक्नु। हामीले लेख्छौं पनि, विना खर्च....। जो राम्रा-राम्रा बच्चाहरू आउँछन्, उनले राय दिन्छन्। उप-प्रधानमन्त्रीले उद्घाटन गर्न आउँछन्, फेरि प्रधानमन्त्री, राष्ट्रपति पनि आउने छन् किनकि उनीहरूलाई पनि गएर बताउँछन्- यो त अद्भुत ज्ञान छ। सच्चा शान्ति त यसरी स्थापना हुनु छ। कुरा जँच्छ (ठीक लाग्छ)। जँच्ने गरेर सम्झाउनु पर्छ। आज ठीक नलागे पनि भोली लाग्छ। बाबा भनिरहनुहुन्छ- ठूला-बडा व्यक्तिहरूको पासमा जाऊ। पछि गएर उनले पनि बुझ्छन्। मानिसहरूको बुद्धि तमोप्रधान छ, त्यसैले उल्टो काम गरिरहन्छन्। दिन-प्रतिदिन अझै तमोप्रधान बन्दै जान्छन्।

तिमीले सम्झाउने कोसिस गर्छौ, यो विकारी धन्दा बन्द गर्नुपर्छ, आफ्नो उन्नति गर्नुपर्छ। बाबा आउनु भएको छ- पवित्र देवता बनाउन। आखिर त्यो दिन पनि आउने छ, गभर्मेन्ट हाउसमा म्युजियम हुन्छ। भन, खर्च त हामीले आफ्नो गर्छौं। सरकारले कहिल्यै पैसा दिने छैन। तिमी बच्चाहरूले भन्छौ- हामी आफ्नै खर्चले हरेक गभर्मेन्ट हाउसमा यो म्युजियम लगाउन सक्छौं। एउटा आध्यात्मिक म्युजियम ठूलो गभर्मेन्ट हाउसमा हुनुपर्छ, फेरि सबैमा हुन्छ। सम्झाउनेहरू पनि अवश्य हुनुपर्छ। उनलाई भन्नुपर्छ- समय निश्चित गर्नुहोस्, कोही आएर मार्ग

बताउनु हुन्छ। विना खर्च जीवन बनाउने मार्ग बताउने छन्। यो पछि गएर हुन्छ। तर बाबाले बच्चाहरूद्वारा नै बताउनु हुन्छ। राम्रा-राम्रा बच्चाहरू जसले आफूलाई महावीर सम्झन्छन्- उनैलाई नै मायाले पक्रिन्छ। धेरै उच्च लक्ष्य छ। धेरै सावधानी राख्नु छ। बक्सिङ्ग कम छैन। ठूलो भन्दा ठूलो बक्सिङ्ग हो। रावणलाई जित्ने युद्धको मैदान हो। अलिकति पनि देहको अभिमान नआओस्, “मैले यस्तो सेवा गर्छु, यो गर्छु...”। हामी त ईश्वरीय सेवाधारी हौं। हामीले सन्देश दिनु नै छ, यसमा गुप्त मेहनत धेरै छ। तिमी ज्ञान र योगबलद्वारा आफूलाई सम्झाउँछौ। यसमा गुप्त रहेर विचार सागर मन्थन गरेमा नशा चढ्छ। यसरी प्यारले सम्झाउने छौ, बेहदका बाबाको वर्सा प्रत्येक कल्पमा सबैलाई मिल्छ। ५ हजार वर्ष पहिला यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो। अहिले त भनिन्छ वेश्यालय। सत्ययुग हो शिवालय। त्यो हो शिवबाबाको स्थापना, यो हो रावणको स्थापना। रात-दिनको फरक छ। बच्चाहरूले फील गर्छन्, वास्तवमा हामी के बनेर गएका थियौं। बाबाले आफू समान बनाउनु हुन्छ। मूल कुरा देही-अभिमानि बन्नु छ। देही-अभिमानि बनेर विचार गर्नु पर्ने हुन्छ, आज हामीले फलानो प्रधानमन्त्रीलाई गएर सम्झाउनु छ। उनलाई दृष्टि दियो भने साक्षात्कार हुन सक्छ। तिमीले दृष्टि दिन सक्छौ। यदि देही-अभिमानि भएर रह्यौ भने तिमी ब्याट्री भरिदै जान्छ। देही-अभिमानि भएर बस, आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबासँग योग लगाएमा ब्याट्री भरिन सक्छ। गरिबले तुरुन्तै आफ्नो ब्याट्री भर्न सक्छन् किनकि बाबालाई धेरै याद गर्छन्। ज्ञान त राम्रै छ, तर योग कम छ भने ब्याट्री भरिन सक्दैन किनकि देहको अहंकार धेरै रहन्छ। योग कति पनि छैन। त्यसैले ज्ञान वाणमा धार भरिदैन। तरबारमा पनि धार हुन्छ। त्यही तरबार १० रूपैयाको पनि हुन्छ, त्यही तरबार ५० रूपैयाको पनि हुन्छ। गुरु गोविन्द सिंहको तरबारको गायन छ, यसमा हिंसाको कुरा छैन। देवताहरू हुन्छन् डबल अहिंसक। आज दुनियाँ यस्तो छ, भोली यस्तो बन्छ। त्यसैले बच्चाहरूलाई कति खुशी हुनुपर्छ। हिजो हामी रावण राज्यमा थियौं, त्यसैले नाकमा दम थियो। आज हामी परमपिता परमात्माको साथमा रहेका छौं।

अब तिमी ईश्वरीय परिवारका हौ। सत्ययुगमा तिमी हुन्छौ दैवी परिवारका। अब स्वयं भगवान हामीलाई पढाइरहनु भएको छ, हामीलाई कति प्यार मिल्छ भगवानको। आधाकल्प रावणको प्यार मिलेपछि बाँदर बन्न पुग्यौं। अब बेहदका बाबाको प्यार मिल्नाले तिमी देवता बन्छौ। ५ हजार वर्षको कुरा हो। उनीहरूले लाखौं वर्ष लगाइदिएका छन्। यी (ब्रह्मा) पनि मानौं तिम्रा पुजारी थिए। सबैभन्दा लास्ट नम्बर कल्पवृक्षमा खडा छन्। सत्ययुगमा तिमीलाई कति अथाह धन थियो। फेरि जुन मन्दिर बनाए, त्यसमा पनि यति अथाह धन थियो, जसलाई आएर लुटे। मन्दिर त अरू पनि होलान्। प्रजाका पनि मन्दिर होलान्। प्रजा त अझै धनी हुन्छन्। प्रजासँग राजाहरूले ऋण लिन्छन्। यो धेरै फोहोरी दुनियाँ हो। सबैभन्दा फोहोरी (विकारी) मुलुक हो कलकत्ता। यसलाई परिवर्तन गर्ने मेहनत तिमी बच्चाहरूले गर्नु छ। जसले गर्नेछ, उसले पाउने छ। देह-अभिमान आयो कि गिर्यो। मनमनाभवको अर्थ बुझ्दैनन्। केवल श्लोक कण्ठ गर्छन्। ज्ञान त तिमी ब्राह्मणहरू सिवाय उनीहरूमा हुन सक्दैन। कुनै मठ-पन्थवाला देवता बन्न सक्दैन। प्रजापिता ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू ब्राह्मण नबनी देवता कसरी बन्न सक्छन्। जो कल्प पहिला बनेका छन्, उनै बन्छन्। समय लाग्छ। वृक्ष बढेपछि त फेरि फैलिदै जान्छ। कमिलाको गतिबाट बढेर तीव्रगतिको सेवा (चीटी मार्गबाट विहंग मार्ग) हुन्छ। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- मीठे बच्चे- बाबालाई याद गर, स्वदर्शन चक्र घुमाऊ। तिम्रो बुद्धिमा सारा ८४ जन्मको चक्र छ। तिमी ब्राह्मणहरू नै फेरि देवता र क्षत्रिय घरानाका बन्छौ। सूर्यवंशी-चन्द्रवंशीको अर्थ पनि कसैले बुझ्दैनन्। मेहनत गरेर सम्झाइन्छ। फेरि पनि बुझ्दैनन् भने सम्झनुपर्छ, अझै समय आइपुगेको छैन। फेरि पनि आउँछन्। सम्झन्छन्- ब्रह्माकुमारीहरूको बाहिर नाम यस्तो छ। भित्र आएर हेर्छन्, अनि भन्छन्- यिनले धेरै राम्रो काम गरिरहेका छन्। यिनीहरूले त मनुष्य मात्रको चरित्र सुधार्छन्। देवताहरूको चरित्र हेर कस्तो छ। सम्पूर्ण निर्विकारी....। बाबा भन्नुहुन्छ- काम महाशत्रु हो। यी ५ भूतहरूको कारण नै तिम्रो चरित्र बिग्रिएको हो। जुन समय सम्झाउनु हुन्छ, त्यस समय राम्रो बन्छन्। बाहिर गएपछि सबैथोक बिसिन्छन्। त्यसैले भनिन्छ- सौ-सौ करे शृङ्गार...। यो बाबाले कुनै गाली दिनुहुन्न, सम्झाउनु हुन्छ। दैवी चालचलन बनाऊ, क्रोधमा आएर किन भुक्छौ! स्वर्गमा क्रोध हुँदैन। बाबाले सामुन्ने जे भनेर सम्झाए पनि कहिल्यै क्रोध आउँदैनथ्यो। बाबाले रिफाइन गरेर सम्झाउनु हुन्छ। इमामा कायदा अनुसार चलिरहन्छ। इमामा कुनै भुल हुँदैन। अनादि अविनाशी बनेको छ। जुन कार्य राम्रो हुन्छ, फेरि ५ हजार वर्षपछि हुन्छ। कसैले भन्छन्- यो पहाड भत्किएपछि फेरि कसरी बन्छ? हेर, नाटकमा महल भत्कियो, फेरि नाटक दोहोरिन्छ भने त्यही बनेको महल देख्छौ। यो हबहु दोहोरिइरहन्छ। बुझ्नको लागि दिमाग चाहिन्छ। कसैको बुद्धिमा बस्न धेरै मुश्किल हुन्छ। विश्वको इतिहास-भूगोल हो नि। रामराज्यमा यी देवी-देवताहरूको

राज्य थियो, उनीहरूको पूजा हुन्थ्यो। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- तिमी नै पूज्य अनि तिमी नै पुजारी बन्छौ। 'हम सो' को अर्थ पनि बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ। हम सो देवता, हम सो क्षत्रिय.... बाजोली हो नि। यसलाई राम्रोसँग बुझ्ने र बुझाउने कोसिस गर्नु छ। बाबा यस्तो भन्नुहुन्छ, धन्दा छोड। पर्देन। केवल सतोप्रधान बन्नु छ, इतिहास-भूगोलको रहस्य बुझेर बुझाऊ। मूल कुरा हो मनमनाभव। आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर, तब सतोप्रधान बन्छौ। यादको यात्रा हो नम्बरवन। बाबा भन्नुहुन्छ- म सबै बच्चाहरूलाई साथमा लिएर जान्छु। सत्ययुगमा कति थोरै मानिस हुन्छन्। कलियुगमा यति धेरै मानिसहरू छन्। कसले सबैलाई फर्काएर लिएर जानुहुन्छ। यो सारा जंगलको सफाई कसले गर्यो? बागवान, खिवैया बाबालाई नै भन्ने गर्छन्। उहाँले नै दुःखबाट छुटाएर त्यस पार लैजानुहुन्छ। पढाइ कति मीठो लाग्छ किनकि नलेज इज सोर्स अफ इनकम। तिमीलाई अथाह खजाना मिल्छ। भक्तिमा केही पनि मिल्दैन। यहाँ पाउमा पर्ने कुरा छैन। उनीहरू त गुरुको अगाडि सुत्छन्, यसबाट बाबाले छुटाउनु हुन्छ। यस्ता बाबालाई याद गर्नुपर्छ। उहाँ हाम्रा बाबा हुनुहुन्छ, यो त बुझ्यौ नि? बाबासँग वर्सा अवश्य मिल्छ। त्यो खुशी रहन्छ। लेख्छन्- हामी धनवानहरूको पासमा गर्यौ, लाज लाग्थ्यो किनकि हामी गरिब हौं। बाबा भन्नुहुन्छ- गरिब हौं भने झन् राम्रो। धनवान भएको भए यहाँ आउँदैनथ्यौ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) सधैं यस खुशी वा नशामा रहनु छ- अहिले हामी ईश्वरीय परिवारका हौं, स्वयं भगवानले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ। उहाँको प्यार हामीलाई मिलिरहेको छ, जुन प्यारबाट हामी देवता बन्छौं।

२) यस बनि-बनाउ ड्रामालाई यथार्थ रूपमा बुझ्नु छ, यसमा कुनै भूल हुन सक्दैन। जुन कर्म भयो, फेरि दोहोरिन्छ। यस कुरालाई राम्रोसँग दिमागले बुझेर चल्नो भने कहिल्यै क्रोध आउँदैन।

वरदान:- ज्ञानको श्रेष्ठ खजानालाई महादानी बनेर दान गर्ने मास्टर ज्ञान सागर भव जसरी बाबा ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ, त्यसैगरी मास्टर ज्ञान सागर बनेर सदा अरूलाई ज्ञान दिदैँ गर। ज्ञानको कति श्रेष्ठ खजानो तिमी बच्चाहरूको पासमा छ। त्यसै खजानाले भरपूर बनेर, यादको अनुभवद्वारा अरूको सेवा गर। जति पनि खजानाहरू मिलेका छन् महादानी बनेर तिनीहरूको दान गर्दै जाऊ किनकि यी खजानाहरूलाई जति दान गर्छौ त्यति अझ बढ्नेछन्। महादानी बन्नु अर्थात् दिनु होइन, अझै भर्नु हो।

स्लोगन:- जीवनमुक्तको साथै देहबाट न्यारा, विदेही बन्नु- यही हो पुरुषार्थको लास्ट स्थिति।